

De Duits-Iraanse kunstenares Haleh Redjaian maakt gebruik van de universele taal van de abstractie om in te spelen op de menselijke neiging om de werkelijkheid te bedekken met structuren en systemen, om zo te vatten wat anders ongrijpbaar blijft. In haar tekeningen, tapijten en ruimtelijke draadinstallaties gebruikt de kunstenares kant-en-klare of handgetekende rasters en lijnen als raamwerk voor haar geometrische uitwerkingen. Door onregelmatigheden en afwijkingen binnen deze strikte orde toe te laten, erkent ze de altijd aanwezige en onvoorziene verrassingen die ons onbegrijpelijke leven vormen. Haar tekeningen bestaan uit laag na laag repetitieve lijnstructuren in grafiet, bedekt met patronen van geometrische vormen in een aquarelpalet en glinsterende gouden details. Deze lichte afleidingen breken op subtiele wijze uit de rigide rationale systemen die ze proberen in te dammen.

De kunstenaar maakt zich het rijke Iraanse erfgoed van het weven eigen en vertaalt haar visuele vocabulaire in een reeks handgebreide tapijten. De minimalistische witte gebreide tapijten zijn afkomstig van een fabrikant in Kerman, Iran, en fungeren als achtergrond waarop Redjaian minimale, lange, fijne draden print en naait, waardoor een tot nadenken stemmende dialoog ontstaat tussen traditie en moderniteit, Midden-Oosterse ornamentiek en westerse modernistische esthetiek.

Notes for Daydreaming is een doorlopende serie die in 2018 van start ging. De serie is geïnspireerd door Gaston Bachelards *'The Poetics of Space'* en hield ook deels verband met de tentoonstelling *'Inhabiting the Grid'*.

Ik begon *The Poetics of Space* te lezen omdat poëtica en architectuur altijd een belangrijke rol hebben gespeeld in mijn werk. Toen ik Bachelards beschouwingen over de fenomenologie van de mijmering – of dagdromen – tegenkwam, besepte ik hoe boeiend en betekenisvol dit onderwerp voor mij was. Het deed me inzien dat dagdromen, hoewel het vaak over het hoofd wordt gezien, een onbewust en toch essentieel aspect van het leven is.

Mijmeren zegt veel over onszelf. De mijmeraar komt in een vloeiende toestand terecht waarin gedachten vrij en zonder weerstand stromen. Stromen van kleur, herinneringen en woorden verweven zich met elkaar. In deze toestand worden we ons bewust van de opmerkelijke relatie tussen de menselijke verbeelding, het bewustzijn en intieme ruimtes – ruimtes zoals een huis, een lade, een nachtkastje, maar ook ruimtes van enorme uitgestrektheid.

Bachelard stelt dat de grootste kracht van het poëtische beeld schuilt in het vermogen om ons via mijmering een diepere toegang te verschaffen tot de ziel en het bewustzijn – een concept dat het dichtst in de buurt komt van, maar niet identiek is aan, het psychologische begrip 'positief constructief dagdromen', een specifieke vorm van fantasierijke vlucht.

Voor mij zijn Bachelards beschouwingen over het geheugen in relatie tot de beleving van de ruimte bijzonder boeiend en bepalend, zowel in mijn tekeningen als in mijn ruimtelijke werken. Zijn gedachtegang raakt aan de verbanden tussen mentale processen, de sociale en fysieke ruimtes om ons heen, en de sporen van onze ervaringen uit het verleden.

De tekeningen zelf zijn gemaakt met behulp van een breed scala aan materialen: grafiet, aquarel, acrylverf, plakband en collage. De techniek bleef open en experimenteel; alleen het formaat van het papier stond van tevoren vast. Ik koos voor een formaat dat ik gemakkelijk kon hanteren, waardoor deze werken konden fungeren als 'aantekeningen' bij dagdromen – stukken die overal en op elk moment konden ontstaan.